Regulamentul Bruxelles I (reformare)

Austria

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

1. Cum poate fi descrisă, în general, „citarea părților terțe”:

„Citarea părților terțe” este o notificare oficială a unui proces pendinte sau în curs de desfășurare, care este trimisă de una dintre părțile la procedură unei părți terțe care nu a fost implicată în procedură până la momentul respectiv. Notificarea poate include o cerere de a interveni în proces. Partea care a recurs la citare prezintă instanței un document corespunzător scris, care este apoi notificat sau comunicat în mod oficial unei părți terțe de către instanță. Partea terță nu este obligată să intervină ca urmare a citării sale, dar are libertatea juridică de a decide dacă dorește să intervină în procedură și, în caz afirmativ, în numele cărei părți. Partea terță care intervine în procedură nu devine parte la procedură, ci va avea doar calitatea de intervenient, ale cărui declarații și acțiuni nu trebuie să intre în conflict cu cele ale părții principale. Intervenientul nu poate fi obligat să suporte nicio parte din cheltuielile de judecată. Cu toate acestea, în cazul în care partea principală are câștig de cauză, intervenientul are dreptul la rambursarea cheltuielilor sale de către partea adversă.

Orice persoană căreia i s-a oferit, prin actul de citare a unei părți terțe, posibilitatea de a influența cursul procedurii în calitate de intervenient poate să își întemeieze cererea de despăgubire pentru motive de administrare necorespunzătoare a justiției, chiar și în cazul în care nu a intervenit în procedură, numai pe proceduri judiciare anterioare intervenției sale sau pe chestiuni de fond pe care aceasta nu le-ar fi putut împiedica nici chiar în calitate de intervenient sau, în cazul în care nu a intervenit, care nu ar fi putut fi împiedicate. Prin susținerea părții în interesul căreia intervine, intervenientul poate contribui la câștigarea procesului de către partea respectivă, evitând astfel o acțiune împotriva sa sau, cel puțin, îmbunătățindu-și poziția într-un astfel proces.

2. Care sunt principalele efecte ale hotărârilor asupra persoanelor care au fost citate ca părți terțe:

Citarea părților terțe presupune că o parte într-un proces aflat în curs de desfășurare are motive să se teamă că rezultatul îi va fi nefavorabil, dar are de asemenea motive să se aștepte, în cazul unui rezultat nefavorabil, că va avea posibilitatea să formuleze o acțiune împotriva părții terțe. Prin urmare, partea care a citat partea terță are fie interesul de a nu pierde procesul inițial (caz în care implicarea intervenientului îi poate fi de folos), fie, dacă pierde acest proces, interesul de a-și recupera prejudiciul prin câștigarea procedurii ulterioare îndreptate împotriva părții terțe.

În același timp, prin citarea părții terțe, partea care a recurs la citare împiedică partea terță citată să formuleze în cadrul unor proceduri ulterioare anumite cereri de despăgubire împotriva sa pentru motive de administrare necorespunzătoare a justiției. Orice persoană care a fost citată ca parte terță și căreia i s-a oferit astfel posibilitatea de a influența rezultatul unui proces poate să își întemeieze cererile de despăgubire pentru motive de administrare necorespunzătoare a justiției numai pe proceduri judiciare anterioare intervenției sale sau pe chestiuni de fond pe care aceasta nu le-ar fi putut împiedica nici chiar în calitate de intervenient sau care nu ar fi putut fi împiedicate. Intervenientul poate invoca motive și poate prezenta acte de procedură, în măsura în care nu face niciun demers care îi este nefavorabil părții principale. În cazul unui proces ulterior între partea principală și intervenient, efectele hotărârii definitive pronunțate în procedura inițială se extind și asupra intervenientului sau asupra celor care, deși au fost invitați, nu au intervenit în procedură, în măsura în care aceste persoane, în calitate de părți la un proces ulterior, nu vor putea invoca niciun motiv care este în contradicție cu elementele esențiale ale hotărârii pronunțate în litigiul inițial.

3. Citarea părților terțe nu are niciun efect obligatoriu asupra deciziei cu privire la aspectele de drept din procedura principală.

4. Rezultatul procesului inițial nu este obligatoriu în cazul în care intervenientul a fost împiedicat să invoce motive fie din cauza stadiului în care ajunsese procesul în momentul intervenției sale, fie din cauza declarațiilor și acțiunilor părții principale (de exemplu, deoarece partea respectivă nu a susținut anumite fapte sau cereri).

5. Astfel cum s-a arătat deja, efectele citării părților terțe se produc indiferent dacă partea terță se implică sau nu se implică în procedura (principală) în calitate de intervenient.

6. Citarea părților terțe nu produce niciun efect asupra raportului dintre partea terță și partea adversă părții care a solicitat citarea părții terțe, cu excepția cazului în care partea terță intervine în sprijinul părții adverse.

Articolul 74 - descriere a normelor și a procedurilor interne de executare

În acest sens, se face trimitere la informațiile conexe furnizate de Austria pe portalul european e-justiție în secțiunea „Formularea unei acțiuni în fața unei instanțe”, „Executarea hotărârilor judecătorești”, „Procedura de executare” la următorul URL.

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

- în Austria, instanța districtuală (*Bezirksgericht*), în fața căreia este în curs procedura de executare. În cazul procedurilor privind cererile de constatare a absenței motivelor de refuz al recunoașterii [articolul 36 alineatul (2)] și al cererilor de refuz al recunoașterii (articolul 45), instanța competentă este instanța districtuală în circumscripția căreia își are reședința sau sediul partea obligată să se conformeze hotărârii.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

- în Austria, instanța regională de grad superior (*Landesgericht*), prin intermediul instanței districtuale (*Bezirksgericht*) în fața căreia este în curs procedura de executare.

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

- în Austria, Curtea Supremă (*Oberste Gerichtshof*), prin intermediul instanței districtuale (*Bezirksgericht*) în fața căreia este în curs procedura de executare.

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Limba germană este singura limbă care este acceptată.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

- în Austria: articolul 99 din Legea privind competența judiciară (*Jurisdiktionsnorm*).

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

- în Austria: articolul 21 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung*).

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Convenția dintre Germania și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 6 iunie 1959;
Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Austria privind asistența juridică în materie civilă și privind actele juridice, semnat la Sofia la data de 20 octombrie 1967;
Convenția dintre Belgia și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 16 iunie 1959;
Convenția dintre Regatul Unit și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 14 iulie 1961, și protocolul de modificare a acesteia, semnat la Londra la data de 6 martie 1970;
Convenția dintre Țările de Jos și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Haga la data de 6 februarie 1963;
Convenția dintre Franța și Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 15 iulie 1966;
Convenția dintre Luxemburg și Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Luxemburg la data de 29 iulie 1971;
Convenția dintre Italia și Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice, semnată la Roma la data de 16 noiembrie 1971;
Convenția dintre Austria și Suedia privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă, semnată la Stockholm la data de 16 septembrie 1982;
Convenția dintre Austria și Spania privind recunoașterea și executarea hotărârilor, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice executorii în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 17 februarie 1984;
Convenția dintre Finlanda și Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă, semnată la Viena la data de 17 noiembrie 1986;
Tratatul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Austria privind cooperarea judiciară reciprocă, semnat la Viena la data de 16 decembrie 1954;
Convenția dintre Republica Populară Polonă și Republica Austria privind relațiile reciproce în materie civilă și privind actele juridice, semnată la Viena la data de 11 decembrie 1963;
Convenția între Republica Socialistă România și Republica Austria cu privire la asistența juridică în materia dreptului civil și de familie și la valabilitatea și transmiterea actelor și Protocolul anexă la convenție, semnate la Viena la 17 noiembrie 1965.

Ultima actualizare: 20/06/2023
Versiunea în limba naţională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.